

ПРИКАЗКА ЗА ИСЪМБОШИ

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

Тази приказка е за Малечко Палечко. Но не за Малечко Палечко, който вие знаете, а за един Малечко Палечко с дълги черни коси и черни бадемови очи, които блестят върху жълтото му лице. Защото този Малечко Палечко е японец и се нарича Исъмбоши, което на японски ще рече точно... Малечко Палечко!

Исъмбоши се родил малък, ама съвсем малък. И малък си останал. Един ден неговите родители го взели със себе си на полето и го настанили върху един дънер, като стократно му заръчали никак да не мърда. Той бил толкова малък, че можел лесно да се загуби зад някоя буца пръст. Исъмбоши всъщност, като пеел с тънкото си гласче една песен, която сам си бил съчинил.

— Не е голям нашият Исъмбоши, но колко е умен! Същински поет! — си казвали родителите му с мъничко гордост, като продължавали усърдно работата си.

— Но радостта на Исъмбоши отлетяла в миг и се сменила с тъга.

Той забелязал как другите деца помагали на родителите си в полската работа. А то? Никога ли не ще бъде полезен на някого?

Върнал се много натъжен в къщи, отишъл при дядо си и му казал:

— Добър ден, почитани дядо, аз бих искал да отида в града, да се уча и да стана голям човек. Дай ми, моля ти се, своето съгласие.

— Добре синко, давам ти го. Но вземи със себе си таса, тези пръчици и това шило. Тасът ще бъде твоята лодка. Пръчиците твоите весла. Мушни шилото си в тази сламка. Едното ще ти е сабята, другото ножницата. Върви и боговете да те закрилят!

— Хиляди благодарности, дядо! — казал Исъмбоши. — Аз ще уча, ще стана силен, голям и прочут. Довиждане, дядо. Довиждане, татко, мамо!

Като стигнал до брега на реката, той пуснал таса по водата и скочил в него.

Така си плавал спокойно, докато не изскочила пред него една жаба.

— Ей ти, жаборано, пусни ме да мина!

— Ква! Ква! Ква!

— Отмести се. Не виждаш ли, че ми пречиш?

Но жабата се хванала за перваза на таса и почнала да го клати.

— Лоша жаба! Ще ти дам да се разбереш! Аз съм малък, но много силен.

И той почнал да удря жабата с веслата си, докато тя, объркана, не пуснала плячката си.

След хиляди прекеждия той пристигнал най-сетне в града се стъписал:

„Какво гъмжило! Колко е голям този град! Колко е красив!“

Той не могъл да откъсне очи от една голяма пагода^[1] с трите и чудни покрива, подредени един над друг, която се подавала като голямо цвете от една черешова горичка. После се разходил из улиците на града, като внимавал много да не го стъпчат минувачите. Там имало големи карети, теглени от кротки биволи, много хора, облечени в красиви копринени кимона, и най-сетне много хубави къщи, които не били от глина като тяхната. Имало още много неща, които Исъмбоши не забелязал, тъй като паднала нощта. Така той се намерил сам на улицата. Хората се били прибрали, защото всяка вечер един жесток човекоядец с появявал в града. Всичките къщи били залостени и никой не искал да отвори на Исъмбоши.

„Спокойно!“ — рекъл си той, седнал край една врата и запял.

След малко вратата се пооткрехнала.

— Чие е това гласче? Кой пее? — запитало едно момиченце, което се появило в процепа.

— Това съм аз. Наричам се Исъмбоши. Дойдох в града да се уча и да стана голям и силен. Но не познавам никого и не знам къде да се отправя. Посочи ми, моля ти се, мястото където бих могъл да се уча.

— Колко си приветлив. Влез у дима. Ще се учим заедно.

С много благодарности Исъмбоши влязъл. Нагостили го чудесно, после отишъл да си легне. На сутринта намерил върху една ниска масичка всичко, което било необходимо за писане, и то според неговия ръст. Седнал на една възглавничка и както му показало момиченцето, започнал да чертае с перото сложните знаци на японското писмо.

— Много добре! — казало момиченцето, учудено от бързината, с която Исъмбоши заучавал всичко. — Хайде, за днес стига толкова. Трябва да си изморен.

— Не, не, искам още да уча трудни знаци^[2]... по-трудни ...все по-трудни!

— Значи ти искаш да станеш най-ученият човек в Япония?

Така ден след ден те учели без почивка. Една сутрин решили да се разходят до храма. Тръгнали радостни. Стигнали до голямата каменна стълба, която водела към храма, и Исъмбоши започнал да се изкачва по стъпалата, като подскачал нависоко.

— Внимавай! Тази стълба е опасна! — го предупреждавало момиченцето.

— Не, не. Аз съм силен. Хайде, идвай по-скоро! — отговарял Исъмбоши, който не знаел що е страх. — Ами ти защо се спираш постоянно?

— Гледам цъфналите череши. Виж колко са красиви.

— Но то непрекъснато спираш! — възразил той.

— Гледам онова птиченце. Виж колко е хубаво.

Изобщо то търсело различни причини, за да възпре своя малък другар да не изкачва толкова бързо стъпалата.

На върха на стълбата момиченцето въздъхнало облекчено, но веднага му спрял дъхът. То забелязало злия човекоядец!

Човекоядецът бил огромен, целият червен. Ноктите му били жълти шипове, два големи рога стърчали над главата му. Момиченцето се вцепенило от страх и изгубило съзнание.

А Исъмбоши? Е добре, Исъмбоши застанал разкراчен пред човекоядеца и се разсмял.

— Значи това си ти човекоядео? Колко си грозен! Какво смешно лице имаш! Ти си рогат като бивол! Ха! Ха! Ха! — И той се смеел из цяло гърло.

Представете си гнева на човекоядеца, към когото никой досега не би се отнасял по този начин.

— Мушице, Аз ще те унищожа само с едно духване!

— Колко си зъл! — отвърнал Исъмбоши.

Човекоядецът духнал. Но Исъмбоши бил скочил вече на върха на носа му и го бодял със сабицата си по очите и ноздрите. Човекоядецът се мъчел да го хване, но Исъмбоши се промушвал между пръстите му.

Той скачал на всички страни и човекоядецът сам си нанасял удари, които биха претрепали дори някой бивол.

— Олеле, олеле! Само да те пипна! — ревял той с широко отворена уста.

Исъмбоши влязъл в тази зейнала уста и се спуснал в стомаха на чудовището. С един замах на сабята си го разцепил и промушил

търбуха на човекоядеца, който се строполясал мъртъв. Нашият приятел изскочил през цепката, която направил, и тупнал на земята.

Момиченцето се било свестило, дотичало, хванало последното дихание на великана и го хвърлило към Исъмбоши с думите:

„Исъмбоши, стани голям!“

Едва произнесло това, и Исъмбоши се превърнал в хубав момък.

Аз съм голям, аз съм голям! — се провикнал той. — Аз не съм вече Исъмбоши.

— Наистина, ти не си вече Исъмбоши — казало момиченцето, плувнало в щастие. — Сега си голям, силен и начетен.

Жителите на града понесли тържествено нашия приятел и му дали званието Герой на града. Но при все че станал богат и прочут, той си останал скромен и продължил да се учи като другите смислени младежи. Оженил се за момиченцето, когато порасло, и дълги години живеели заедно щастливи и почитани от всички.

[1] Пагода — будистки храм на няколко етажа, всеки завършващ с покрив с визвити нагоре стрехи. Б. пр. ↑

[2] Японското писмо е изградено от 1000–2000 знака. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.